

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

2.Bf.382/2015/25. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2016. év április hó 5. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t :

A jelentős mennyiségű kábítószerre, kereskedéssel elkövetett kábítószer-kereskedelem büntette és más bűncselekmények miatt **az I.r.vádlott** és társai ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2015. október 26. napján kelt 14.B.1901/2014/52. számú ítéletét **megváltoztatja**.

Az I.r.vádlott terhére rótt bűncselekményt kábítószer-kereskedelem büntettének (Btk.176.§ (1) bekezdés **III. fordulat**, (3) bekezdés) **minősíti**.

A **II.r.vádlott** terhére rótt bűncselekmény anyagi jogi megjelölése helyesen: (Btk.178.§ (1) bekezdés **III. fordulat**, (2) bekezdés c./ pont).

A **III.r.vádlott** terhére rótt bűncselekmény anyagi jogi megjelölése helyesen: (Btk.186.§ (1) bekezdés c./ pont **IV. fordulat**)

Az I.r.vádlott és a **II.r.vádlottakkal** szemben a közügyektől eltiltást mellékbüntetésként tekinti kiszabottnak.

A vádlottak - a **III.r.vádlott** a szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetén - **legkorábban** a büntetésük 2/3 részének kitöltését követő napon bocsáthatóak feltételes szabadságra.

A **II.r.vádlott** 2013. szeptember 4. napjától - helyesen - 2015. április **24.** napjáig volt előzetes fogvatartásban.

Az eljárás során lefoglalt .../13. számon kezelt svéd korona helyes összege: **170.**

A vádlottaknak a lakcímváltozásukkal kapcsolatos bejelentési kötelezettségére vonatkozó figyelmeztetést mellőzi.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét az **I.r.vádlott**, **II.r.vádlott** és a **III.r.vádlottakkal** szemben helybenhagyja.

Az I.r.vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig házi őrizetben töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja. 1 (egy) napi szabadságvesztésnek 5 (öt) nap házi őrizetben töltött idő felel meg.

A **II.r.vádlott** tartózkodási helye:

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Fővárosi Törvényszék 2015. október hó 26. napján kihirdetett 14.B.1901/2014/52. számú ítéletével az **I.r.vádlott** bűnösségét kábítószer-kereskedelem büntettségében (Btk.176.§ (1) (3) bekezdés) állapította meg, ezért őt 6 év szabadságvesztésre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát fegyházban állapította meg. Döntött az előzetes fogvatartásban, valamint házi őrizetben töltött idő szabadságvesztésbe történő beszámításáról, és a feltételes szabadságra bocsátásáról. Ellenben az **I.r.vádlottat** az ellene emelt egészségügyi termék hamisítása büntette (Btk.186.§ (1) bekezdés b) pont) vádjá alól felmentette.

A **II.r.vádlott** bűnösségét kábítószer-birtoklás büntettségében (Btk.178.§ (1) (2) bekezdés c) pont) állapította meg, ezért őt 6 év szabadságvesztésre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte, a szabadságvesztés végrehajtási fokozatát fegyházban megállapítva. Döntött az előzetes fogvatartásban töltött idő kiszabott szabadságvesztésbe történő beszámításáról és a feltételes szabadságra bocsátásról is.

A **III.r.vádlott** bűnösségét egészségügyi termék hamisítása büntettségében (Btk.186.§ (1) bekezdés c) pont) állapította meg, és ezért őt 8 hónap szabadságvesztésre ítélte, a végrehajtási fokozatot börtönben állapította meg. A kiszabott szabadságvesztés végrehajtását egy évi próbaidőre felfüggesztette. Rendelkezett a szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetére az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, valamint a feltételes szabadságra bocsátásról is. A törvényszék döntött a bűnjelekről, valamint a bűnügyi költség viseléséről, továbbá a vádlottakat felhívta lakcímükben bekövetkezett változás bejelentésével kapcsolatos kötelességük teljesítésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész mindhárom vádlott terhére fellebbezést jelentett be, **az I.r.vádlottal** szemben az eltérő minősítés, továbbá a felmentő rendelkezés miatt bűnösség megállapítása és hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabása céljából, a **II.r.vádlott** esetében az eltérő minősítés miatt és hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabásáért, vagyoneklkobzás alkalmazásáért, míg a **III.r.vádlott** tekintetében eltérő minősítés és hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabása érdekében.

Az I.r.vádlott és védője felmentésért, a **II.r.vádlott** enyhítésért, védője felmentésért, míg a **III.r.vádlott** védője elsődlegesen bizonyítottság hiányában történő felmentés érdekében, másodlagosan enyhítésért élt perorvoslattal.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.93/2015/4-I. számú átiratában az ügyészi fellebbezést az egészségügyi termék hamisítása büntette miatti felmentésre vonatkozó részében visszavonta, míg az I. és II.r. vádlott tekintetében a téves minősítés és a súlyosítás, valamint a III.r. vádlott tekintetében a

súlyosítás érdekében tartotta fenn. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával folytatta le a bizonyítási eljárást és ennek keretében megalapozatlansági hibáktól mentes tényállást állapított meg. Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállásokból okszerű következtetést vont le a vádlottak bűnösségére. Az ügyészi érvelés szerint azonban a törvényszék tévedett az **I.r.vádlott** és a **II.r.vádlottak** terhére rótt bűncselekmények jogi minősítése tekintetében. Az ügyészség okfejtése szerint az 1/2007. számú Büntető jogegységi határozatban foglaltakra is figyelemmel az **I.r.vádlott** cselekvőségét nem átadással, hanem forgalomba hozatallal elkövetett kábítószer-kereskedelem büntettének kell minősíteni, mivel a II.r. vádlott tekintetében fel sem merült, hogy az I.r. vádlottól megkapott különösen jelentős mennyiségű kábítószer ő maga fogyasztaná el, hiszen sem a kábítószer fogyasztására, sem az esetleges függésére semmiféle adat az eljárás során nem merült fel, az hozzá tovább értékesítés céljából került. Az I.r. vádlottnál a kereskedés megállapítását viszont csak további többlet magatartás fennállta alapozhatná meg, mivel a kereskedés rendszeresen ismétlődő, anyagi haszon érdekében folytatott tevékenység. Ilyenre azonban bizonyíték az I.r. vádlottal szemben nem merült fel, ezért esetében a forgalomba hozatal a helyes törvényi minősítés. A **II.r.vádlottal** kapcsolatban az ügyészség érvei szerint a kábítószer birtoklásakénti minősítés nem törvényes. E vádlott jelen eljárás tárgyát képező ügyben hatezer darab extasy tablettát vett át, a lakásán lefoglalt pénzből pedig azt a következtetést szükséges levonni, hogy ez a pénz kábítószer értékesítésből származott. Az ügyészi átiratban foglaltak szerint a **II.r.vádlott** terhére rótt cselekmény minősítése ezért kereskedéssel jelentős mennyiségű kábítószerre elkövetett kábítószerrel visszaélés büntette. Mindezek alapján a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét változtassa meg, az **I.r.vádlott** cselekményét minősítse a Btk. 176.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő jelentős mennyiségre forgalomba hozatallal elkövetett kábítószer-kereskedelem büntettének, a **II.r.vádlott** cselekményét a Btk.176.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő jelentős mennyiségre kereskedéssel elkövetett kábítószer-kereskedelem büntettének, az **I.r.vádlott** és a **II.r.vádlottakkal** szemben a szabadságvesztés és mellékbüntetés tartamát lényegesen emelje fel, a **III.r.vádlottal** szemben lényegesen hosszabb tartamú főbüntetést szabjon ki, amelynek végrehajtását hosszabb próbaidőre függessze fel, a Btk.74.§ (1) bekezdés c) pontja alapján a **II.r.vádlottól** lefoglalt pénz tekintetében vagyonelkobzást rendeljen el.

Az **I.r.vádlott** védője a Fővárosi Ítéltáblához 2016. április hó 4. napján érkezett beadványában a bejelentett fellebbezését részletesen megindokolta. Elsődlegesen az elsőfokú ítélet indokolási kötelezettség elmulasztása, valamint teljes körű megalapozatlansága miatti hatályon kívül helyezésére, míg másodlagosan a törvényszék ítéletének megváltoztatására és a védenccé felmentésére tett indítványt. A részletes indokolás lényege szerint az elsőfokú ítéleti tényállás az 1. tényállási pont tekintetében nincs teljes körűen felderítve, az ellentétes a rendelkezésre álló iratok tartalmával, illetve a bizonyítási eljárás során felmerülő tényekre helytelenül következtetett az elsőfokú bíróság. A védő fontosnak tartotta megjegyezni, hogy a Be.4.§ (1) bekezdése alapján nem a vádlottat terheli a válaszadás kötelezettsége még védekezése körében sem, az eljárási feladatok megoszlásának értelmében a vád bizonyítása a vádlót terheli. A **II.r.vádlott** a kormányösszekötővel kapcsolatban azt állította, hogy a csomagtartóba tette, hogy miért nem találták meg a nyomozó hatóság tagjai, erre vonatkozóan nem állított semmit, mint ahogyan arra nézve sem, hogy az **I.r.vádlott** ujjnyomata hogyan került a zacskóra.

Az I.r.vádlott védője azt is hangsúlyozta, hogy a **II.r.vádlott** és az **I.r.vádlott** vallomása között egyetlen ellentét van csupán, az alkatrész darabszáma, ezen túlmenően a vallomásaik a cselekvőségük vonatkozásában megegyeznek. A fellebbezés indokolásában utalt arra is, hogy a rendőri jelentés nem nevezi meg a védencét, mint akit a rendőrök láttak, hogy átadja a **II.r.vádlott** számára az inkriminált szatyrot, a jelentésben a védencét tehát nem azonosították. Amennyiben a

védence mégis gyanúba keveredett volna, a nyomozó hatóság már a jelentés napján ellenőrizhette volna az **I.r.vádlottat**, avagy házkutatást is tarthatott volna nála, de erre mégsem került sor. A védő előadta azt is, hogy a meghallgatott tanúk vallomásából, valamint a rendőri jelentésből kétséget kizáró módon magára a kábítószer átadására, hogy az **I.r.vádlott** kábítószerrel adott volna a **II.r.vádlottnak** és erről tudomással is bírt, semmilyen adat nem áll rendelkezésre. A védő vitatta azt is, hogy a vegyész szakértőhöz a **II.r.vádlottól** lefoglalt kábítószer került volna. Kifejtette, hogy amennyiben a közvetett bizonyítékok egyértelműen nem nyújtanak alapot olyan ténybeli következtetésre, hogy a bűncselekmény elkövetője a vádlott volt, bizonyítottság hiányában felmentő rendelkezés meghozatalának van helye. Mindezekre figyelemmel az **I.r.vádlott** védője elsődlegesen hatályon kívül helyezésre, másodlagosan az elsőfokú ítélet megváltoztatására és védencc felmentésére tett indítványt.

A **II.r.vádlott** meghatalmazott védője a Fővárosi Ítéltáblához 2016. április hó 1. napján érkezett beadványában a fellebbezését szintén részletesen megindokolta. Elsődlegesen indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az indokolási kötelezettség elmulasztása és az ítélet megalapozatlansága okából az elsőfokú ítéletet helyezze hatályon kívül és az első fokon eljáró törvényszéket utasítsa új eljárás lefolytatására. Másodlagos indítványa az ítélet megváltoztatására és enyhébb büntetés kiszabására irányult. A perorvoslati beadványában részletes indokát adta az elsőfokú ítélet megalapozatlanságának, e körben utalt arra, hogy a tényállás nincs felderítve, továbbá a megállapított tényállás ellentétes az iratok tartalmával. Úgy fogalmazott, hogy védencc hatezer darab extasy tablettát rendelt meg az elsőfokú ítéleti tényállás szerint az I.r. vádlottól, azonban arra utaló konkrét bizonyíték nem állt a bíróság rendelkezésére, hogy ki, mikor és kitől rendelte azt meg. Az ítéleti tényállás szerint védencc a kábítószerrel az otthonába szállította, ahol lefoglalták tőle, ugyanakkor az események zárt láncolata nem volt ilyen egyszerűen megállapítható. A II.r. vádlott védője utalt arra is, hogy az elsőfokú ítélet tényből tényre helytelen következtetést tartalmaz. Tévesen következtetett ugyanis a törvényszék, amikor abból a körülményből, hogy ügyfele nem tudta egzaktul megfogalmazni a kormányösszekötő kinézetét, arra jutott, hogy akkor nem is vehetett át olyat. Továbbá abból is téves következtetést vont le, hogy védencc nem nevezte meg a futárcéget, amely kiszállította részére a táplálék kiegészítőket, hiszen védencc nem tudta, hogy melyik cég volt a bizonyos futárcég. Az indokolási kötelezettség elmulasztása körében a törvényszék terhére róta annak figyelembe vételét, hogy védencc megnevezte konkrétan a csomag kábítószer minőségét és annak mennyiségét is. Miután ennek a nyilatkozatnak az elhangzását védencc következetesen tagadta, a házkutatás során őt a vallomás megtételének törvényi következményeire nem figyelmeztették, így ez a körülmény egyáltalán nem vehető bizonyítékként figyelembe. A törvényszék ugyanakkor ezt figyelembe vette a rendőr tanúk vallomásai alapján annak ellenére, hogy még a „vallomási jegyzőkönyvek” tekintetében is kialakult bírói gyakorlat, hogy a megfelelő figyelmeztetések elmaradása esetén a nyilatkozatok figyelembe nem vehetőek. A védői érvelés szerint nem adta a törvényszék ésszerű indokát annak sem, hogyan lehet, hogy az I.r. vádlottól való távozáskor rendőrök végig egy csomagot láttak védencc kezében, a kábítószerrel a kocsiból mégis hat csomagban vették ki. A fellebbezési főügyészség indítványával kapcsolatban úgy fogalmazott a II.r. vádlott védője, hogy a minősítés csak abban az esetben lenne módosítható, ha a másodfokú bíróság a tényállást is módosítaná, amely a védői álláspont szerint a felülmérlegelés tilalmába ütközne. A II.r. vádlott védője az 1/2007. Büntető jogegységi határozat alapjául szolgáló eseti döntéseket, valamint a Fővárosi Ítéltábla egyes ügydöntő határozatait hozta fel példának arra nézve, hogy önmagában a kábítószer jelentős mennyisége nem alapozhatja meg a kereskedői magatartás szerinti anyagi jogi minősítést. A védő arra is hivatkozott, hogy védencc az egész eljárás során következetesen tagadta, hogy kábítószerrel vett volna át, miután ő táplálék kiegészítőt rendelt és úgy tudta, hogy az van a csomagban. A büntetés kiszabása körében hivatkozott arra, hogy védencc büntetlen előéletű, az időmúlás jelentős enyhítő körülmény, valamint a belső arányosság elve is

sérült, amikor a jelentős mértékben az I.r. vádlotténál enyhébben minősülő bűncselekmény megállapítása ellenére az elsőfokú bíróság a két vádlott cselekvőségét egyező súlyúnak tekintve, azonos büntetést szabott ki. Mindezek alapján a fellebbezése indokolásának elején már megfogalmazott indítványát fenntartotta.

Az ügyész a nyilvános ülésen az átiratban foglaltakat fenntartotta, azt csupán a vagyonekmozgás alapjául szolgáló ügyészi érvelés tekintetében módosította. A perbeszédében előadott álláspontja szerint ugyanis a rendelkezésre álló iratok alapján nem helytálló az az ügyészi okfejtés, miszerint a II.r. vádlottól lefoglalt pénzek nem származhattak a 4-5 évvel korábban kapott lakás ellenértékére szánt pénzből. Ugyanakkor a címletek milyenségére és a különböző valutanevekre nézve a II.r. vádlott semmilyen magyarázattal nem szolgált, ezért bár az átiratban foglalt okfejtés nem bizonyult helytállónak, a fellebbviteli főügyészségi következtetést a perbeszédében továbbra is fenntartotta, azaz álláspontja szerint a **II.r.vádlottól** lefoglalt pénz kábítószer értékesítésből származik. Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője a nyilvános ülésen továbbra is fenntartotta az ügyészi átiratban foglalt indítványát.

Az I.r.vádlott védője a nyilvános ülésen megtartott védőbeszédében az írásban előterjesztett fellebbezését maradéktalanul fenntartotta, az abban foglaltakat tovább részletezte. Utalt arra, hogy a kábítószer megrendelésére vonatkozóan lehallgatási anyag sem áll rendelkezésre, a rendőri jelentések pedig nem tartalmazzák az átadás tényét. Iratellenesnek tartotta azt, hogy az elsőfokú bíróság szerint a vádlottak vallomását a rendőri jelentések cáfolják. Álláspontja szerint a rendőr tanúk vallomásai nem tudták kitölteni a jelentés hiányosságait. Mindezekre figyelemmel az írásbeli fellebbezés indokolásában foglalt indítványát fenntartotta.

A **II.r.vádlott** védője a nyilvános ülésen megtartott perbeszédében az írásban benyújtott fellebbezését maradéktalanul fenntartotta, perbeszédében az írásbeli perorvoslatát részletesen ismertette.

A **III.r.vádlott** védője a nyilvános ülésen felszólalásában hangsúlyozta, hogy az elsőfokú ítélet tényállásában csak az nem szerepel, hogy a **III.r.vádlott** mikor és milyen módon szerezte meg a tadalafilt. A tényállás csupán annyit tartalmaz, hogy a tárnoki parkolóhelyen azt a ruházatában fellelték, de nem tartalmazza, hogy miként jutott annak birtokába. Kiemelte, hogy a védenca tudata nem fogta át, hogy tiltott, hamis egészségügyi terméket szerez meg, ezért a szándékos elkövetés nem róható a terhére. A **III.r.vádlott** favágóként testépítő szert szeretett volna vásárolni, nehéz fizikai munkát végzett és emiatt kívánta a testét erősíteni, nem volt oka potencianövelő szert venni. Védenca arra is nyilatkozott, hogy miért rejtette el a szert, amikor a rendőri intézkedés történt. Amikor megálltak tankolni, kiszálltak, a rendőrautó elállta az útjukat, gondolta, hogy az anyag miatt történik, ezért azt betette a felső ruházatába, hogy ne legyen baja a két utastársának. Nem az elrejtés volt a szándéka, hanem azért tette a ruházatába, hogy ne keverje bele a társait az ügybe. A védő kiemelte, hogy nem látja, mennyiben állapítható meg védenca bűnössége, a fellebbezésben foglalt indítványait fenntartotta.

Az I.r.vádlott a nyilvános ülésen az utolsó szó jogán előadta, hogy nem követett el bűncselekményt, míg a **II.r.vádlott** nem kívánt semmit elmondani.

A **III.r.vádlott** a másodfokú nyilvános ülésen szabályszerű idézés ellenére nem jelent meg, ez azonban a Be.362.§ (3) bekezdése alapján a nyilvános ülés megtartásának és a fellebbezés elbírálásának akadályát nem képezte.

A kétirányú fellebbezések közül kizárólag az ügyész **az I.r.vádlottal** szemben téves minősítés miatt bejelentett fellebbezése alapos az alábbiak szerint.

A Fővárosi Ítéltábla az ügyési és a védelmi perorvoslatok folytán bírálta felül a Be.348.§ (1) és (2) bekezdése alapján a Fővárosi Törvényszék ítéletét és az azt megelőző elsőfokú bírósági eljárást **az I.r.vádlott**, a **II.r.vádlott** és a **III.r.vádlottakkal** szemben. Mivel a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség átiratában az **I.r.vádlott** tekintetében az egészségügyi termék hamisítása büntette miatti felmentésre vonatkozó fellebbezését visszavonta, ezért a Be.348.§ (2) bekezdése alapján e felmentő rendelkezésre a másodfokú felülbírálat nem terjedt ki.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával folytatta le a bizonyítási eljárást. A Fővárosi Törvényszék bár ítéletében erre nem tért ki, de helyesen járt el, amikor a **II.r.vádlottal** szemben jelen ítélet alapjául szolgáló vádiratot nem tekintette perújítási indítványnak. Az elsőfokú bíróság által is helyesen rögzített előéleti adatok alapján a Budapesti XVIII. és XIX. Kerületi Bíróság 2015. április hó 24. napján jogerős 3.B.XVIII.423/2013/43. számú ítéletével 2008. augusztustól szeptemberig elkövetett kábítószer-kereskedelem büntette miatt a vádlottat 4 év börtönbüntetésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte (elsőfokú bírósági iratok 18., 26. és 27. alszámú iratok). A folytatólagosság törvényi egysége egyfelől a rövid időközben történő elkövetés hiánya (2008. augusztustól szeptemberig történő elkövetés, és jelen ügyben 2013. szeptember 4-i elkövetés) valamint az elsőfokú bíróság vádtól eltérő, a másodfokú bíróság által helybenhagyott minősítésére figyelemmel (kábítószer-kereskedelem büntette helyett kábítószer birtoklás büntette) nem állapítható meg, ezért eljárási szabálysértést nem valósított meg az elsőfokú bíróság a cselekmények külön eljárásban történő elbírálásával.

A Fővárosi Törvényszék ügyfelderítési kötelezettségének teljességgel eleget tett. Az ügy megítélése szempontjából jelentőséggel bíró valamennyi bizonyítékot beszerezte, azokat logikusan értékelte és mérlegelte.

Az I.r.vádlott és a **II.r.vádlottak** valamint védőik által a fellebbezési eljárásban megfogalmazott érvekre is figyelemmel, a I. tényállási pont tekintetében a Fővárosi Ítéltábla az alábbiakat tartja szükségesnek rögzíteni. A Fővárosi Törvényszék törvényesen járt el, amikor a Be.4.§ (2) bekezdésében meghatározott in dubio pro reo elv érvényesítésével vizsgálta **az I.r.vádlott** és a **II.r.vádlottak** védekezését és a védekezésüket megcáfoló, bűnösségük irányába mutató terhelő bizonyítékokat. Az **I.r.vádlott** és a **II.r.vádlottak** vallomásai abban voltak következetesek, hogy a terhükre rótt bűncselekmények elkövetését tagadták, és lényegében egymást sem terhelték bűncselekmény elkövetésével. Ugyanakkor a terhükre rótt bűncselekmény alapjául szolgáló fontos körülmények tekintetében jelentős tényeket nem vitattak. Így az I.r. vádlott védője által felhozottakkal szemben az **I.r.vádlott** az eljárás során soha nem tagadta, hogy 2013. szeptember 4-én ő volt az a személy, aki a **II.r.vádlott** társaságában tartózkodott, amikor a rendőrök a **II.r.vádlott** tevékenységét már megfigyelés alatt tartották. Az elsőfokú bíróság által kellő súllyal figyelembe vett alapvető körülmény az is, hogy a **II.r.vádlottat** 5770 darab MDMA hatóanyagot tartalmazó kábítószerrel a birtokában, az előzetes megfigyelését követően lényegében tetten érték. Az elfogásakor a rendőri jelentés tartalma szerint elismerte, hogy a nála lévő tabletták extasyk, ezt a gépkocsijára kiterjesztett házkutatás során is előadta (nyomozati irat 1. kötet 161. oldal, nyomozati irat 2. kötet 1085. oldal).

Szemben a II. vádlott védőjének érveivel, helyesen járt el a törvényszék, amikor a II.r. vádlott rendőrök előtt tett nyilatkozatait is bizonyítékként értékelte. A védői érvekkel ellentétben a Be.168.§ (1) bekezdése azt mondja ki, hogy a gyanúsított kihallgatásáról, illetőleg a szembesítésről jelentés nem készíthető. A Be.117.§ (2) bekezdésében meghatározott hallgatás jogára irányuló figyelmeztetésnek csupán a terhelt kihallgatásának kezdetén kell elhangoznia, ez nyilvánvalóan nem vonatkozhat arra az esetre, amikor elfogásra, illetőleg azonnal végrehajtandó házkutatásra kerül sor,

mivel ebben az időpontban az eljárás alá vont személy még nem is került terhelti pozícióba, a megalapozott gyanú közlésére sem került sor. A házkutatás és elfogás során eljáró rendőrök nyilvánvalóan nem terhelti (gyanúsított) kihallgatást folytattak a **II.r.vádlott** későbbi II.r. vádlottal szemben, hanem az elfogását hajtották végre, továbbá házkutatást foganatosították vele szemben. Az általuk jelentésbe foglalt adatok tehát nem minősültek a **II.r.vádlott** gyanúsított kihallgatásának jelentésbe foglalt jegyzőkönyvének. Erre figyelemmel a **II.r.vádlott** által a helyszínen állított tényeket tartalmazó rendőri jelentések mind a házkutatási jegyzőkönyv, mind az elfogásról készült jegyzőkönyv tekintetében nem mint terhelti vallomás, hanem mint okirati bizonyíték - a Be.301.§ (1) és (2) bekezdése alapján - törvényesen képezte a bizonyítás anyagát. Helyesen járt el a törvényszék, amikor a jelentésben foglalt tényekre a **II.r.vádlottat** valamint az intézkedő rendőröket kihallgatta és ezeket összességükben bizonyítékként értékelte.

Szemben az I. és II.r. vádlott védőinek hivatkozásaival, nem jelentette a Be.4.§ (1) bekezdésében meghatározott bizonyítási teher és ugyanezen törvényhely (2) bekezdésében meghatározott in dubio pro reo elv sérelmét, amikor a vádlottak tényekkel, adatokkal alá nem támasztott, egymásnak ellentmondó és a részletező, elemző választ megtagadó nyilatkozatait a törvényszék nem fogadta el, hanem az ezzel szemben kétséget kizáró bizonyosságot képező bizonyítékokat a terhükön értékelve, bűnösségüket megalapozó ítéleti tényállást állapított meg. Az in dubio pro reo elv ugyanis nem jelenti azt, hogy a bíróság köteles lenne bármilyen tényekkel alá nem támasztott, részletekben ki nem fejtett, más bizonyítékokkal ellentétes védekezést elfogadni. Az **I.r.vádlott** általa sem vitatottan jelen volt 2013. szeptember 4-én a **II.r.vádlott** megjelenésekor a szám alatti autószerelő műhelynél. A **II.r.vádlottat** ekkor a rendőrség már szoros megfigyelés alatt tartotta. Az egybevágó tanúvallomások alapján, valamint a rendelkezésre álló meg nem cáfolt okirati bizonyítékokból következően a **II.r.vádlott** ekkor vette át az 5770 darab MDMA hatóanyagot tartalmazó kábítószer. A kábítószer tartalmazó nylonzacskónak az átadását a helyszínen figyelmet biztosító rendőrök valóban nem látták, azonban a rendelkezésre álló ujjnyomszakértői vélemény alapján a **II.r.vádlott**nak átadott nylonzacskón egyértelműen az **I.r.vádlott** ujjlenyomata volt megtalálható. Az **I.r.vádlott** az ujjlenyomatának a nylonzacskóra való kerülése tekintetében nem kívánt semmit elmondani, azaz érdemi védekezést a rá nézve terhelő bizonyítékokra nem terjesztett elő. Csupán azzal védekezett, hogy amikor a kormányösszekötőt a **II.r.vádlott**nak átadta, akkor közösen pakoltak a **II.r.vádlott** csomagtartójába. Ez utóbbi állítását azonban a tárgyalási szakban kihallgatott rendőr tanúk egyértelműen megcáfolták, továbbá a kormányösszekötő darabszáma tekintetében előterjesztett vádlotti védekezések is - a védők által a fellebbezési eljárásban elismerten - ellentmondásosak voltak. E körben felmerült legfontosabb tény az, hogy a vádlottak által ellentmondásosan hivatkozott kormányösszekötőt a házkutatás során a gépkocsiban meg sem találta a rendőrség, az arról készült fényképfelvételek szerint sem volt a **II.r.vádlott** csomagtartójában, szemben a vádlottak állításával. A fentieket összegezve tehát megállapítható, hogy a **I.r.vádlott** nem tudott kellő magyarázattal szolgálni az őt terhelő bizonyítékokra (nyomozati irat 287. oldal ujjnyomszakértői vélemény), azaz az őt terhelő, a kábítószer átadását igazoló bizonyíték bizonyító erejét nem tette kétségessé az általa előadott ellentmondásos tagadó nyilatkozat.

A tárgyalási szakban és később a fellebbezési eljárásban is a védők vitássá kívánták azt is tenni, hogy a vegyész szakértő a II.r. vádlottól lefoglalt kábítószer vizsgálta-e, azaz a II.r. vádlottól lefoglalt kábítószer állításuk szerint nem feltétlenül azonos a vegyész szakértői vizsgálat tárgyát képező kábítószerrel. Ahogy arra a törvényszék ítéletének indokolásában megfelelő terjedelemben rámutatott, ez a védelmi felvetés is alaptalan. A tárgyaláson lefolytatott a vegyész szakértő meghallgatása révén teljességgel kizárta annak a lehetőségét, hogy a vegyész szakértő más kábítószer vizsgált volna. Egyértelműen megállapíthatóvá vált, hogy a vegyész szakértői vizsgálat

tárgyát a **II.r.vádlottól** lefoglalt, a **I.r.vádlott** által átadott kábítószeres képezték (nyomozati irat 1. kötet 255-280. oldal, 32. számú tárgyalási jegyzőkönyv 4. oldaltól vegyész szakértő meghallgatása, elsőfokú ítélet 18., 21. oldal).

A **II.r.vádlott** védője a fellebbviteli eljárásban is hivatkozott arra, hogy védence legális izomtömeg növelő szert rendelt, majd e-mail értesítést kapott arról, hogy a külföldről érkező szert küldje vissza, ne is bontsa ki, mert nem azt tartalmazza, amit ő megrendelt. A **II.r. vádlott** védője ezzel mintegy arra utalt, hogy a **II.r. vádlottól** lefoglalt szer kábítószer minőségéről a **II.r. vádlott** nem tudott, arról azt hitte, hogy az az általa megrendelt izomtömeg növelő szer.

A másodfokú bíróság e körben utal arra, hogy egyfelől a **II.r. vádlott** a rendőr tanúk vallomásaival alátámasztott módon, a rendőri jelentésben foglaltak szerint már a helyszínen elismerte, hogy a nála talált tabletták kábítószernek minősülő anyagok. Másfelől a **II.r. vádlott** védője a Be.4.§ (2) bekezdésében meghatározott in dubio pro reo elv téves értelmezésével kívánt érvényt szerezni a vádlotti védekezésnek. Ugyanis arra hivatkozott, hogy csupán azért, mert a **II.r. vádlott** nem tudja megnevezni azt a futárszolgálatot, amely kiszállította számára az izomtömeg növelő szert, azzal még nem oszlottak el azok a kétségek, amelyeket a vádlotti védekezés ébresztett. Az eljárás során nem merült fel adat a vádlott tévedésére, a vádlott terhére szóló bizonyítékokkal szemben a vádlottnak kellett volna az esetleges tévedést igazolnia. Különös jelentősége van ennek abból a szempontból is, hogy teljességgel életszerűtlen, hogy a vádlott az általa nagy tételben állítólagosan megrendelt izomtömeg növelő szer esetében a futárszolgálatnak semmilyen elérhetőségét (telefon, e-mail cím stb.) nem tudta, így elképzelhetetlen, hogy milyen módon került volna sor a vádlott és a futárszolgálat közötti kapcsolatfelvételre, továbbá az izomtömeg növelő szer átvételére.

A mérlegelésre vonatkozó elvek maradéktalan megtartása mellett a Be.4.§ (2) bekezdésében foglalt alapelveket érvényesítve a kétségeket a vádlott javára értékelve nem állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a **II.r. vádlottól** lefoglalt különböző pénzek a **II.r. vádlott** kábítószerrel kapcsolatos tevékenységéből származott volna.

A II. tényállási pont tekintetében az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének szintén teljességgel eleget téve törvényesen értékelte a **III.r.vádlott** cselekvése esetében a rendelkezésre álló bizonyítékokat. A **III.r. vádlott** védőjének felvetéseivel szemben helyesen érvelt amellett, hogy a **III.r. vádlott** bűnösségének megállapításához szükséges vádlotti tudattartalom megállapítható. A **III.r.vádlott** az eljárás nyomozati szakaszában, illetőleg a bírói szak jelentős részében is élt a hallgatás jogával, vallomást nem tett, érdemi védekezést nem terjesztett elő. A bizonyítási eljárás befejezését alig megelőzően rövid vallomást tett, miszerint legális szerként izomtömeg növelő tablettaként szerezte be a vád tárgyává tett tablettákat, nem tudott arról, hogy azok illegális termékek volnának (48. számú tárgyalási jegyzőkönyv 3. oldal). Ugyanakkor az elfogásról készült jelentés (nyomozati irat 3. kötet 1845-1847. oldal) elé tárását követően elismerte, hogy valóban a rendőri intézkedés elől rejtette el a tablettákat a ruházatába azért, mert nem akarta a társait bajba sodorni. Arra az elsőfokú bírói kérdésre, hogy miért sodorta volna bajba a társait egy legális szer birtoklásával, nem tudott választ adni. Helyesen vont következtetést a Fővárosi Törvényszék a vádlott szándékos elkövetésére abból a tényből, hogy a rendőri intézkedés elől az inkriminált tablettákat a ruházatába rejtette, mert nyilvánvalóan ilyenre nem került volna akkor sor, ha a **III.r. vádlott** nem tudott volna a tabletták jellegéről, mibenlétéről. Helyesen értékelte az e körben felmerülő vegyész szakértői (nyomozati irat 3. kötet 1955. oldal), valamint okirati bizonyítékokat az elsőfokú bíróság, amelyek tanúsága szerint a **III.r. vádlottól** lefoglalt 1000 darab tabletta 2013. december 11. napján - az elkövetéskor is - hamis egészségügyi terméknek minősült (nyomozati irat 3. kötet 1961. oldal).

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által helyes mérlegelés útján megállapított tényállás túlnyomórészt megalapozott, az az alábbi helyesbítésekkel irányadó volt a felülbírálat során.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a Be.352.§ (1) bekezdés a) pontja alapján az iratok tartalmára figyelemmel az alábbiakkal helyesbíti.

- az elsőfokú ítélet 4. oldal alulról 3. bekezdése azzal helyesbítendő, hogy a **II.r.vádlott** vádlott büntetlen előéletű.

- az elsőfokú ítélet I. tényállása (elsőfokú ítélet 5. oldal utolsó bekezdése) azzal pontosítandó, hogy a lefoglalt tabletták helyesen 403 gramm MDMA-bázist tartalmaztak (nyomozati irat 1. kötet 265-269. oldalig vegyészszakértői vélemény, 32. számú tárgyalási jegyzőkönyv 4. oldal).

A Be.4.§ (2) bekezdése alapján a másodfokú bíróság álláspontja szerint csupán a fenti hatóanyag tartalom állapítható meg az I. és II.r. vádlottak terhén, mivel a szakértői vélemény 439+-36 grammban állapította meg a lefoglalt kábítószer MDMA-bázis tartalmát, így a fenti jogelv alapján a 36 grammot a 439-ből - a kétségeket a vádlottak javára értékelve - le kellett vonni. Ez azonban az I. és II.r. vádlottak terhére rótt bűncselekmények mennyiség szerinti minősítését a Btk. 461.§ (1) bekezdés ah) valamint (3) bekezdés a) és b) pontjára figyelemmel nem érintette.

A fenti helyesbítésekkel teljes körűen megalapozottá vált ítéleti tényállás a másodfokú eljárásban a Be.351.§ (1) és a Be. 352.§ (2) bekezdésére is figyelemmel irányadó volt, a Be.352.§ (3) bekezdésében írt felülmérlegelés tilalmára figyelemmel a tényállás a másodfokú eljárásban eredményesen nem volt támadható.

A Fővárosi Törvényszék okszerűen következtetett mindhárom vádlott bűnösségére a terhükre megállapított valamennyi bűncselekmény tekintetében.

Tévedett ugyanakkor az **I.r.vádlott** terhére rótt bűncselekmény jogi minősítése esetében. Az elsőfokú bíróság az **I.r.vádlott** elkövetési magatartását a Btk.176.§ (1) és (3) bekezdése szerinti kábítószer-kereskedelem büntettének minősítette, az elsőfokú ítélet 36. oldalán található jogi indokolás szerint a vádlotti cselekvőseget egyértelműen a Btk.176.§ (1) bekezdés II. fordulata szerinti átadásnak tekintette. E körben a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség fellebbezésében foglalt érvei maradéktalanul helytállónak bizonyultak. Az irányadó tényállás szerint **az I.r.vádlott a II.r.vádlottnak** nem azért adta át a jelentős mennyiséget jóval meghaladó különösen jelentős mennyiségű kábítószerrel, hogy azt a **II.r.vádlott** elfogyassza, mivel erre nézve semmilyen adat nem merült fel. Ezzel szemben az 1/2007. számú Büntető jogegységi határozat idevágó rendelkezései szerint a forgalomba hozatal mindig szükségképpen együtt jár a kábítószer más személy részére történő birtokba adásával, azaz átadással, azonban az átadás, mint elkövetési magatartás csak akkor valósul meg, amikor ez azért történik, hogy a kábítószerrel az átvevő maga fogyassza el. Mint ahogy erre a Fővárosi Ítéltábla már utalt, a **II.r.vádlott** általi kábítószer fogyasztásra semmilyen adat nem merült fel. Arra nézve viszont a kábítószer különösen jelentős mennyisége már önmagában bizonyítékként szolgál, hogy egy ilyen mennyiségű kábítószernek egyébként kábítószerként rendszeresen nem fogyasztó személynek történő átadása már önmagában azzal a céllal történhet csak, hogy azt az átvevő személy később mások számára értékesítse. Mivel tehát **az I.r.vádlott** terhén a kábítószer tovább értékesítés céljából történő átadása, azaz a forgalomba hozatal volt megállapítható, ezért a másodfokú bíróság a terhére rótt bűncselekményt szintén kábítószer-kereskedelem büntettének, azonban a Btk.176.§ (1) bekezdés III. fordulat (3) bekezdés szerint minősítette.

Szemben az ügyészi fellebbezéssel, a **II.r.vádlott** terhére rótt bűncselekmény anyagi jogi minősítésekor az elsőfokú bíróság nem tévedett, csupán a bűncselekmény anyagi jogi megjelölése pontatlan, az helyesen a Btk.178.§ (1) bekezdés III. fordulat, (2) bekezdés c) pontja szerint minősül. Az elsőfokú bíróság által megállapított irányadó tényállásból a 1/2007. Büntető jogegységi határozatban is leírt kereskedés megállapításának alapjául szolgáló elkövetési magatartásra nem volt következtetési alap. Az irányadó bírói gyakorlat szerint a kereskedés egy rendszeresen ismétlődő anyagi haszon érdekében folytatott tevékenység. A kereskedés megállapításához a rendszeres haszonszerzésre törekvés mellett az ismétlődő adásvételekre való törekvés megállapíthatósága alapjául szolgáló körülmények rögzítése szükséges. Az elsőfokú bíróság a II.r. vádlottól lefoglalt pénz eredete tekintetében sem állapított meg a II.r. vádlott kábítószer-kereskedelmével összefüggő tevékenységet, a házkutatás során a gépkocsiban lefoglalt különösen jelentős mennyiségű kábítószeret leszámítva, a lakórészben sem kábítószer, sem a kábítószeres ismétlődő adásvételére utaló feljegyzéseket, hígítására alkalmas eszközöket, adagolókat nem találtak. Mindezekre figyelemmel a kereskedés, mint elkövetési magatartás alapjául szolgáló tények hiányában a II.r. vádlott terhére e bűncselekmény nem állapítható meg (BH 2015.324.). Az is nyilvánvaló, hogy önmagában a II.r. vádlottól lefoglalt kábítószer különösen jelentős mennyisége (Btk.461.§ (1) bekezdés ah) pont, (3) bekezdés b) pont) a kábítószer-kereskedelem büntettének megállapítását nem teszi szükségszerűvé, mivel ebben az esetben a Btk.178.§ (2) bekezdés c) pontjában meghatározott kábítószer birtoklása megállapítására soha nem kerülhetne sor, mert a különösen jelentős mennyiségre elkövetés önmagában a mennyiség alapján már minden esetben kábítószer-kereskedelemnek minősülne. A kábítószer birtoklásának fenti minősített esetét arra az esetre rendeli a törvény, amikor az egyéb bizonyítékok a kereskedéssel való elkövetést, a különösen jelentős mennyiség ellenére nem támasztják alá.

A másodfokú bíróság a **III.r.vádlott** terhére rótt bűncselekmény jogi minősítésével és az e körben felhozott jogi indokokkal is maradéktalanul egyetértett, csupán a terhére rótt bűncselekmény anyagi jogi megjelölése a fordulat feltüntetésével szorult pontosításra.

A Fővárosi Törvényszék a büntetés kiszabása során az irányadó súlyosító és enyhítő körülményeket mindhárom vádlott tekintetében helyesen sorolta fel és azokat súlyuknak megfelelően értékelte. A belső arányosság elvét sem sérti az, hogy az **I.r.vádlottal** és a **II.r.vádlottal** szemben, bár az I.r. vádlott cselekményét kábítószer-kereskedelem büntettének, míg a II.r. vádlottét kábítószer birtoklása büntettének minősítette, azonos súlyú szabadságvesztés szabott ki. A II.r. vádlott esetében ugyanis nyomatékos súlyosító körülmény, hogy azonos jogi tárgyat sértő más bűncselekmény elkövetése miatt vele szemben folyamatban lévő büntetőeljárás hatálya alatt követte el a terhén megállapított kábítószer birtoklása büntettét. Mindhárom vádlottal szemben a kiszabott büntetés kellően tükrözi a vádlottak személyében rejlő társadalomra veszélyességet, valamint tett-arányosnak is tekinthető, ezért azok súlyosítására, de enyhítésükre sincs elfogadható indok.

A Btk.33.§ (2) bekezdése alapján a közügyektől eltiltás mellékbüntetés, ezért a Fővárosi Ítéltábla **az I.r.vádlott** és a **II.r.vádlottakkal** szemben ezt mellékbüntetésként tekintette kiszabottnak. A Btk.38.§ (2) bekezdés a) pontjában meghatározott törvényi terminológiára figyelemmel pontosításra szorult mindhárom vádlott esetében a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjának meghatározása.

Az elsőfokú bíróság járulékos rendelkezései törvényesek, azonban a **II.r.vádlott** előzetes fogvatartási adatai pontosításra szorultak (26. alszámú elsőfokú bírósági irat alapján), valamint szintén pontosításra szorult a lefoglalás megszüntetésével és kiadással érintett svéd korona, amelynek összege helyesen 170 (nyomozati irat 2121. oldal 12. és 13. tétel).

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség indítványával szemben az elsőfokú bíróság törvényesen járt el, amikor az irányadó tényállás alapján a Btk.74.§ (1) bekezdés c) pontját nem alkalmazta, azaz a **II.r.vádlottal** szemben vagyonelkobzást nem rendelt el, mivel terhére a kábítószer-kereskedelem büntetettét nem állapította meg.

Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb járulékos rendelkezései törvényesek.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletéből mellőzte a vádlottaknak a lakcímváltozásukkal kapcsolatos bejelentési kötelezettségére vonatkozó figyelmeztetést, mivel ennek a rendelkező részben való feltüntetését a Be.258.§ (2) bekezdése nem tartalmazza, és a **II.r.vádlott** esetében a folyamatos büntetés töltésre, míg a **III.r.vádlottnál** a végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztésre tekintettel szükségtelen is.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be.372.§ (1) bekezdése alapján részben megváltoztatta, míg egyebekben **az I.r.vádlott**, a **II.r.vádlott** és a **III.r.vádlottakkal** szemben a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla a Btk.92.§ (1) és (3) bekezdés a) pontja alapján rendelkezett **I.r.vádlott** I.r. vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a másodfokú ítélethozatalig házi őrizetben töltött idő kiszabott szabadságvesztésbe történő beszámításáról.

A rendelkezésre álló iratok alapján a másodfokú bíróság a **II.r.vádlott** tartózkodási helyét megjelölte.

Budapest, 2016. április hó 5. napján

Dr. Lassó Gábor sk.

a tanács elnöke

. Ujvári Ákos sk.

előadó bíró

Dr. Fatalin Judit sk.

bíró

A Fővárosi Törvényszék 14.B.1901/2014/52. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 2.Bf.382/2015/25. számú ítéletében írt változtatásokkal a **I.r.vádlott**, a **II.r.vádlott** és a **III.r.vádlottakkal** szemben jogerőre emelkedett, és a **III.r.vádlott** vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés kivételével végrehajtható.

Dr. Lassó Gábor sk.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

tisztviselő